

Brighton 64, a principis dels vuitanta, liderava el moviment mod al nostre país. Ara, amb Matamala, tornen a recuperar el so dels 60.

Tornen els mods

Ha arribat el moment d'espolsar la 'parka', agafar de nou la Vespa i rescatar els vells discos dels Beatles i els Kinks. Tot torna, i el moviment mod ho fa per tercera vegada darrere l'èxit de noves bandes britàniques com Supergrass, Blur o Oasis, que actuaran a Barcelona el propinent dia 2 d'abril. Quin és el seu secret?

Estava cantat. Per estricte ordre cronològic, després del punk va arribar la new wave, i dins d'aquesta la revitalització de l'esperit mod. Recuperat el punk als noranta via Lookout/Epitaph i reinventada la nova onada pels grups de la gastada new wave of the new wave, tocava reivindicar els hereus actuals dels sons dels seixanta. Tenint en compte que a Anglaterra ja estan recuperant els nous romàntics, el segon adveniment gòtic-sinistre deu estar a punt de caure.

Acudits a part, és indubtable que l'èxit de grups com Oasis, Blur o Supergrass té molt a veure amb aquest renaixement de l'esperit de recuperació dels seixanta que es viu darrerament al Regne Unit. No és un fenomen nou. El boom musical que va viure durant els vuitanta la ciutat de Manchester ja tenia molt a veure amb la recuperació de certes claus sonores d'ascendent mod adaptades als temps. Qualsevol que fóra una mica despert podia adonar-se que els integrants de The Charlatans o The Stone Roses havien portat parka quan eren uns joves, mentre que altres grups que no procedien de l'esmentada ciutat també feien tentines en el marc de la música ballable. Era el cas de Blur, que amb *Leisure*, el seu primer LP, van demostrar que no feia falta viure a Manchester per fer música amb qualitat, i sobretot, amb arrels melòdiques dels seixanta. A tot el món, els mods que estaven quasi amagats, van veure en aquesta invasió dance una evolució natural dels seus sons predilectes a través de la pista de ball i de grups que comptaven entre els seus integrants gent més o menys involucrada en el moviment. La via d'escapada dance era vàlida mentre el revival no arribara a les llistes d'èxits.

Abans que Oasis irrompera en el panorama pop anglès, Blur ja s'adonaren del carreró sense eixida que representava la posada al dia de la psicodèlia ballable dels seixanta sense aportacions veritablement innovadores. El tomb es va produir poc després cap a posicions més clares, més directament imbricades amb la tradició musical dels anys seixanta representada pels Beatles o els Kinks i la seua posada al dia a principi dels vuitanta realitzada per artesans del pop com Madness. El resultat: *Parklife*, un tercer LP amb què van copar les llistes de vendes mentre Oasis els feien la competència amb l'únic recurs de rescatar les fórmules més efectives dels Beatles.

Estil, altivesa, imatge i un grapat de bones cançons foren suficients. I darrere ells arribaren Supergrass, amb un ull en els Buzzcocks i un altre als Kinks, o Pulp, que després d'anys de no saber què era el reconeixement popular van aconseguir una repercussió inusitada gràcies a una intel·ligent combinació de tradició pop i música ballable. I una imatge plena d'insultant elegància.

Però el fenomen no és exclusivament britànic.

Als Estats Units, grups com Model Rockets s'apropien de l'estètica mod (vestits a mida, actitud Who a l'escenari) per descarregar tones d'estirreganyós power pop, mentre The Blow Pops recuperen les harmonies vocals del Swingin London i Velvet Crush embasten *riffs* directament provinents de fa tres dècades.

L'ombra de Paul Weller. El primer reviscolament mod es va produir coincidint amb el canvi entre els setanta i els vuitanta. Immediatament després de l'eclosió punk, la new wave va reivindicar el pop en estat pur, l'anomenat "nirvana en tres minuts", la cançó

perfecta. Dins l'etiqueta podien trobar-se intrusos que aprofitaren el moment per aconseguir l'èxit com Police, reivindicadors de la melodia com Madness, caràcters inquiets capaços de compondre la retronxa perfecta com The Pretenders, orfres pop com Elvis Costello i, és clar, recuperadors del so sixty posat al dia segons la fúria del moment, com els emblemàtics The Jam.

Encapçalats per Paul Weller, un compositor superdotat i mod des de les seues arrels, The Jam van propiciar amb el seu èxit una recupera-

Blur: "Sentim molt de ser els responsables del revival"

Acaben de passar per València i Barcelona amb l'aura d'estrelles intocables. Com pràcticament tots els grups d'èxit anglesos, els Blur també són arrogants, un poquet infantils i molt pagats de si mateixos, però tenen prou cançons per ser tinguts en compte. Les seues arrels mods, els paral·lelismes amb els Kinks i algunes incursions en terrenys ballables els posen al capdavant de l'actual recuperació revivalista. Damon Albarn, cantant de la banda, s'encarrega d'aclarir termes.

Blur. La seva rivalitat amb Oasis reviu la dualitat Stones/Beatles.

—Renegueu del vostre primer disc?

—De vegades, quan fas les coses per primera vegada, no ixen tan bé com tocava, i això és el que passa amb els discos. Hi ha altres grups que tenen sort i donen en el primer àlbum el millor de si mateixos, però pensem que s'ha de poder millorar a poc a poc.

—Esteu d'acord amb les comparacions que us emparenten amb els Kinks?

—Probablement, les comparacions amb els Kinks es deuen a les nostres lletres, perquè és veritat que nosaltres hem parlat durant prou temps sobre suburbis de Londres, però creiem que això és una cosa que deixarem de fer. És l'única relació que hi pot haver. Musicalment no pensem que n'hi haja tanta.

—Sorpren el poder que té la indústria sobre vosaltres, tenint en compte el vostre origen treballador.

—No hem dit mai que formem part d'una o una altra classe social, encara que aquest siga un tema molt de moda actualment a Anglaterra, però sí que hi va haver un període en què vam sentir la pressió de la indústria, encara que vam posar-hi remei i ara no tenim cap problema en aquest sentit.

—Vas gravar els teclats a l'últim disc de Pretenders. Com va ser l'experiència?

—Va estar molt bé. Vaig fer una cançó de Ray Davies i la sort que vaig tenir és que Chrissie Hynde em va passar la maqueta original amb el tema, una gravació de 1965, d'"I go to sleep" amb tots els arranjaments de piano.

—Us sentiu responsables de l'actual revifada mod?

—Sí, completament, ho sentim molt. De tota manera, no pensem que siga una revifada exactament, més aviat és que la gent s'ha apuntat a una cosa que ja existia i s'ha creat una mena de recuperació del tema.

—Com serà el pròxim LP?

—Hem acabat una trilogia anglesa amb *The Great Escape* i el pròxim LP serà més cru i més directe, amb menys ironia. Volem fer música barata i estranya.

—Per últim, què en penseu, d'Oasis?

—Ah!, són uns agradables xicots de classe treballadora. E. G.

Oasis. La recuperació del so dels 60, i més concretament dels Beatles en el cas d'Oasis, és un filó inesgotable per al pop britànic.

ció dels sons, estil i actitud que quinze anys abans donaren com a resultat l'aparició del moviment. En dos anys, el revival estava en marxa. Entre 1977 i 1979, The Jam publicaren quatre àlbums, *In the city* (1977), *This is the modern world* (1977), *All mod cons* (1978) i *Setting sons*, que aparegué al 79, coincidint amb l'altre factor determinant del revival, l'estrena del film *Quadrophenia*. Darrere de The Jam es comptaren a centenars els grups que començaren a reivindicar amb major o menor fortuna els estils dels seixanta readaptant-los a l'esperit post-punk del moment: New Hearts, The Chords, The Vapors, Squire, Secret Affair, The Lambrettas, Purple Hearts, Merton Parkas, Nine Below Zero, Killer Meters, Small Hours i un llarg etcètera que va tenir la seua ramificació ska amb Specials, Selecter, Bad Manners o The Beat.

The Jam es van separar al 1982, però Paul Weller va unir-se a Mick Talbot (ex-Dexy's Midnight Runners) i van formar The Style Council. Les intencions eren les mateixes, però ara des del costat més assossegat: recuperar els seixanta del soul elegant i ple de melodies amb arrels negres. És una etapa fructífera en resultats al principi, però que es mostra exhaurida després d'alguns anys, cosa que fa que Weller opte per continuar en solitari una carrera que el portarà a convertir-se en un clàssic del pop anglès reivindicat per les generacions posteriors.

Com si d'un reconeixement al mestre es tractara, les llumeneres pop britàniques del moment reconeixen alhora la influència de Weller de les més diverses maneres. Mentre el mestre continua actuant amb la famosa diana mod com a teló de fons en l'escenari, Oasis el requereix per a participar en el seu segon LP, *What's the story (morning glory)?*, Blur es poden jactar que Weller citara com a un dels seus discos favorits *Modern life is rubbish*, el seu segon treball, i els músics d'acompanyament del mateix Weller reactiven un grup que havien apartat per fer gires amb l'estrella, Ocean Colour Scene.

Potser els mods no se n'anaren mai del tot, però és clar que amb la repetició d'estils que darrerament prima entre els grups anglesos, el seu ressorgir és indubtable. Potser amb altres actituds i altres interessos, però han torna

Eduard Guillot

Qui són els mods?

A mitjan anys 50 va nèixer a Anglaterra el primer moviment juvenil directament motivat pel rock and roll. Eren els Teddy Boys, joves de classe obrera que, arran del boom econòmic que va experimentar el país darrere el període de penúria econòmica de postguerra, van poder accedir a la música i la van abraçar com a mitjà de fugida de la societat que els envoltava. Amants del rock and roll americà més clàssic, molt prompte van tenir competència en els beatnicks, influenciats per la generació literària del mateix nom i més inclinats a involucrar-se en política, i en els mods, corrent juvenil que va sorgir amb força a finals de la dècada.

Els orígens dels mods s'han de buscar entre els joves anglesos de classe mitjana acomodada, d'origen jueu, que disposaven de prou diners per accedir a la roba de moda, la seua major obsessió. Posteriorment, i com a reacció a la vulgaritat musical del moment, van interessar-se pel Modern jazz (d'ací els seu apel·latiu) i el Swinging London, els dos estils musicals emblemàtics dels seixanta a les illes britàniques. Al mateix temps van aparèixer els Scooter Boys, una ramificació del grup que es distingia per l'ús de la gabardina coneguda com a *parka* (la portaven per no tacar-se els vestits) i per les seues Lambrettas i Vespas, tractades amb cura malaltissa i rematades sempre per incomputables espills. Amants dels Beatles i dels Rolling Stones, del soul de la Tamla Motown, The Kinks i The Who (Pete Townshend era un mod reconegut, com David Bowie), van protagonitzar lluites acarnissades amb els rockers, seguidors del rock and roll més tradicional. Les platges de Brighton van ser escenari de molt cruentes batalles entre ambdós moviments.

Al voltant de 1968, i després d'una massificació enorme, el moviment va decreixer. Fidels als seus ideals reaccionaris (es distingien per la roba, adoptaven actituds masclistes, buscaven separar-se de la resta), els autèntics mods van anar abandonant, i no va ser fins a final dels 70 quan el moviment va ressorgir, fonamentalment gràcies a la recuperació de sons pop que van propiciar la *new wave* i, sobretot, a The Jam, el grup d'un mod convençut com Paul Weller que va revifar la flama que pareixia apagada i que noms com The Chords o Secret Affair s'encarregaren de mantenir. Aquesta revifada en què va tenir molt a veure la pel·lícula *Quadrophenia*, dels Who, va reproduir una dècada després l'univers elegant original, baralles a Brighton incloses. Ara, als noranta i després de la reivindicació del punk, arriba la tercera onada mod. E. G.

Un mod amb Lambretta. Dos elements inseparables.

